

## Títol: Llibres i música en temps de desassossec



Mosaic. Museo delle Terme. Roma. © Domini públic

### Pensant des de les Pandèmies

La mort és tot allò que pot esperar un ésser viu, separat de la no-existència per una fina i humida capa que el manté aixoplugat del temps per un breu instant. És l'inici i la fi, el límit que dóna sentit a tota existència. Però vivim d'esquenes aquesta obvietat, pensant que tot serà i continuarà, que el temps ens respectarà, que som immunes al món i que les històries del passat remetent a èpoques passades on no hi havia persones com nosaltres, sinó ombres. I l'oblit fa que els humans topin amb la mateixa pedra una i altra vegada: quina diferència hi ha entre el SARS-Cov-2 i tantes altres que ens han precedit? Us diuen res els noms de la pesta Antonina, l'epidèmia de la era Tenpyō, la pesta de Justinià (o pesta negra), o la gran plaga de Londres? Foren epidèmies que exterminaren quantitats ingents de persones ja en el passat. En el cas de la Pesta Negra encara en tenim record directe en la colpidora Dansa de la Mort de la processó de Verges.

És temptador cercar un sentit a aquest retorn indiscriminat de la mort. En els primers textos que conservem de la pesta Antonina, l'historiador bizantí Procopi ja apuntava a un càstig dels déus. Els fils que connecten els fenòmens són tan delicats que tendim a entrelligar-los al voltant de les nostres pors. Quina ha estat aquest cop la causa?, us preguntareu. Val la pena preguntar-vos pels motius d'una petita alenada del temps que flueix entre eternitats? Dipositeu la vostra mirada en què heu fet, en com us heu

sentit, en què us ha importat. En, per dir-ho de forma simple, 'la filosofia de tot plegat'. No hi ha cap lliçó a aprendre, però tot el que calia saber està passant davant vostre. Legitimacions diverses: de l'individu, de la majoria, dels territoris, de les franges d'edat, dels privilegis, de l'ordre legal, de la necessària desobediència quan sigui necessària.

Personalment, no he necessitat mai d'aquests *memento mori* posats al dia, perquè m'acompanyen des que tinc ús de raó. Som lleus, i aquesta mateixa levitat ens proporciona forces per a viure amb la major intensitat. Viure és sentir, és compartir. Ja naixem i morim sols, així que només us desitjo que el lapse que el temps ens brindi no sigui erm.

Jordi Vallverdú Segura (Departament de Filosofia)  
Bellaterra, a 17 de març de 2020